

58 KOCIANOVA HOUSLOVÁ SOUTĚŽ

XI. FESTIVAL KOCIANOVO ÚSTÍ

ALEXANDRU TOMESCU OPĚT NA MÍSTĚ ČINU!

Lizaveta Paulavets

V roce 1990 vyhrál laureátský titul, v roce 2016 se triumfálně vrací. Rumunský virtuos **Alexandru Tomescu** zářil na svém čtvrtčním recitálu v kostele podobně jako před šestadvaceti lety v nedalekém Roškotově divadle. Zpravodaji Kocianova Ústí poskytl rozsáhlý rozhovor.

STAL JSTE SE LAUREÁTEM KHS V ROCE 1990, JAKÉ TO JE SE SEM VRACET?

Je samozřejmě velmi dojemné se sem vracet. Ústí je město, které je hluboce spojené s mým dětstvím a tím, že jsem se stal umělcem. Účastnil jsem se tu soutěže třikrát a opravdu jsem chtěl vyhrát první cenu a konečně jsem toho dosáhl. S tím však souvisely problémy s rumunskými komunistickými autoritami, před rokem 1989 jsem neměl mož-

nost vyjždět ze země, proto jsem hned po revoluci v roce 1990 mohl přijet sem a vyhrát soutěž. Pokud se nepletu, zatím jsem jediný rumunský laureát, proto je to pro mě opravdu velká věc.

LÍBÍ SE VÁM V ČESKU?

Měl jsem možnost navštívit další místa v České republice a je to asi nejkrásnější země v Evropě, země plná historie, plná úžasné hudby.

ZPRAVODAJ

Č.3

KOCIANOVO ÚSTÍ

PÁTEK 6. KVĚTNA 2016

9.00	2. KOLO III. KATEGORIE
VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ III. KATEGORIE 30 MINUT PO UKONČENÍ 2. KOLA
14.00	2. KOLO IV. KATEGORIE
VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ IV. KATEGORIE 30 MINUT PO UKONČENÍ 2. KOLA
19.30	KOSTEL NANEBEVZETÍ PANNY MARIE, 4. FESTIVALOVÝ KONCERT

LOŇSKÁ LAUREÁTKA PAVLA TESAŘOVÁ ZÁŘILA V DIVADLE

Zahajovací koncert 58. „Kocianky“ se zapsal zlatým písmem do dějin soutěže. V Roškotově divadle totiž odehrála famózním způsobem Čajkovského koncert D dur loňská držitelka laureátského titulu Pavla Tesařová a od nadšených posluchačů si vysloužila potlesk vestoje. V dobré kondici se předvedla také Pardubická komorní filharmonie, která koncert neúspěšnějšího soutěžícího předešlého ročníku doprovází. Pod taktovkou Marka Prášila zahráli pardubičtí filharmonici výběr z Dvořákových Legend a také Beethovenovu Symfonii č. 7 A dur.

KONCERTOVAL JSTE NAPŘÍČ EVROPOU I V DALŠÍCH SVĚTADÍLECH, MÁTE NĚJAKÉ OBLÍBĚNÉ MÍSTO? V JAKÉ HALE ČI DIVADLE SE VÁM HRÁLO NEJLÉPE?

To se těžko říká, každé místo má svůj vlastní příběh. Nejdůležitějším faktorem pro mě se jeví obecenstvo, spojení mezi mnou a lidmi, kteří poslouchají. Hrál jsem na mnoha pódiiích v Evropě, Asii, ve Spojených státech i na Novém Zélandu, ale všude nás něco spojuje. Je to láska k duchovnímu krásnému umění. To právě dělá každé vystoupení odlišné a výjimečné.

Celý rozhovor v českém i anglickém znění najdete na internetové stránce festivalu:

WWW.KOCIANOVO-USTI.COM

„TROCHU MĚ DĚSÍ SITUACE KULTURY A JEJÍ PODPORY OD STÁTU“

Uplynulo rovných padesát let, kdy laureátský titul Kocianovy soutěže putoval do rukou **Bohuslava Matouška**. Rodák z Havlíčkova Brodu a velký propagátor díla Bohuslava Martinů se po desetileté odluce vrací mezi porotce. Jaké vlastnosti by měl mít další Kocianův pokračovatel, laureát 58. KHS? „Jako vždy hraje největší roli hloubka hudebního prožitku spojená s výbornými technickými dovednostmi. Kdo bude mít toto spojení nejlepší, bude i jasný vítěz,“ míní virtuos a pedagog v jedné osobě.

POMĚRNĚ DLOUHÁ DOBA UPLYNULA OD CHVÍLE, KDY JSTE SEDĚL V POROTĚ KOCIANOVY HOUSLOVÉ SOUTĚŽE. PO DESETI LETECH SE VRACÍTE, S JAKÝMI POCITY?

Deset let sice není doba nejkratší, ale v lidském životě je to jenom epizoda. Sledoval jsem každý rok KHS „na dálku“ prostřednictvím dostupných informací a s radostí jsem letos konstatoval, že nastaly změny, které by mohly posunout poněkud ustrnulou soutěž dále dopředu. Proto jsem rád akceptoval pozvání kolegy Pavla Hůly k opětovné účasti v porotě.

V historii „Kocianky“ jste jednou z nejvýraznějších osobností, několikanásobným vítězem a laureátem z r. 1966. Zajímaly by mne vaše vzpomínky s odstupem padesáti let.

Jsou to především vzpomínky na krásné dětství, na moje rodiče, na mého úžasného učitele Zdeňka Němce a na neopakovatelnou atmosféru v Ústí. Byl jsem „u toho“ úspěšně celkem sedmkrát, takže asi jako jeden z mála mám na KHS opravdu bohaté vzpomínky. Určitě mě ale i všechna moje vítězství motivovala k další práci. S trochou nadsázky bych mohl dnes říci, že se „pachatel rád vrací na místo činu“.

V POLOVINĚ ŠEDESÁTÝCH LET SE HOUSLOVÉ SOUTĚŽE V ÚSTÍ ÚČASTNILY VEDLE VÁS I DALŠÍ VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI ČESKÉ HOUSLOVÉ SCÉNY, NAMÁTKOU VÁCLAV HUDECĚK, PAVEL HŮLA, JINDŘICH PAZDERA. FUNGOVALO MEZI VÁMI NĚCO JAKO KAMARÁDSTVÍ A FUNGUJE I DODNES?

S mnohými účastníky KHS se dodnes setkávám i v hudebním životě. Je to vlastně setkávání kolegů a kolegyň, kteří mají něco významného v životě společného, a to se nedá nijak obejít. Rád si s mnohými z nich popovídám a zavzpomínám na doby minulé. Například s Jindrou Pazderou se dnes setkávám i jako interpret, když si se Stamicovým kvartetem zahrají občas na violu třeba nádherný Dvořákovův Kvintet.

KROMĚ UMĚLECKÝCH AKTIVIT SE VĚNUJETE INTENZIVNĚ TAKÉ PEDAGOGICE. ZAJÍMALO BY MNE, CO JE PRO VÁS AKTUÁLNĚ PRIORITY?

S učením jsem začal relativně pozdě, protože koncertní vytiženost mi nedovolovala věnovat se ještě dalším aktivitám. O to více si dnes vychutnávám práci s mladými lidmi, možnost předávat jim životní zkušenosti hlavně v hudební oblasti, ale často i rady v problémech osobních.

DOVEDL BYSTE CHARAKTERIZOVAT DNEŠNÍ STUDENTY, ZEJMÉNA MÁM NA MYSLI TY, JEŽ VEDETE NA HAMU A JAMU? ZMĚNILI SE NĚJAK VÝRAZNĚ OD DOB, KDY JSTE STUDENTSKÝMI LÉTY PROCHÁZEL VY SÁM?

Dnešní mladá generace na mne v celku působí trochu povrchně. O to více jsem rád tomu,

že jsem měl a mám v případě mých studentů štěstí na lidi uvědomělé. Vědí, čeho chtějí v životě dosáhnout i za cenu, že úspěch nebude okamžitý a že cesta bude třeba i trochu bolet. Zásadní změnou ve srovnání s mými studentskými časy je ale otázka ekonomická, kdy mladý člověk dnes musí hledat vedlejší cesty k obživě, aby mohl vystudovat. A trochu mě děsí situace kultury a její podpory od státu vůbec, protože žít se dnes čímkoliv v oblasti kultury je věc mimořádně náročná na každého jedinice, který se pro tuto cestu rozhodne.

JEŠTĚ ZA MINULÉHO REŽIMU JSTE MĚL MOŽNOST STUDOVAT A KONCERTOVAT V JAPONSKU. ZAJÍMALO BY MNE TEDY, JAK NA VÁS V MLADÉM VĚKU TATO ZEMĚ PŮSOBILA A JAKÝ VZTAH K NÍ MÁTE NYNÍ?

Procestoval jsem s hudbou celkem velkou část světa. Myslím, že ta část lidí, kterým kulturní vyžití, ať už je jakékoliv, něco říká a kteří ke svému spokojenému životu tu „třešničku na dortu“ potřebují, je stále přibližně stejná. V tom je úžasné Japonsko, kde návštěva koncertu je pro posluchače svátkem. V koncertních sálech je vidět většinou převaha starších lidí, ale jsou přesto doplňováni i lidmi mladšími, a dokonce velmi mladými, kteří jsou ochotni za zážitkem opustit domov, počítač, odložit chytrý telefon a oddat se krásným vjemům.

MEZI VAŠIMI PEDAGOGY NACHÁZÍME ŘADU ZNÁMÝCH JMEN, PŘÍZNIVCE KHS BUDE ALE URČITĚ NEJVÍCE ZAJÍMAT VÁCLAV SNÍTEL, ŽÁK SAMOTNÉHO KOCIANA. V ČEM SPATŘUJETE JEHO PŘÍNOS PRO VAŠI DALŠÍ PROFESNÍ DRÁHU?

Pan profesor Snítel je v mém životě neodmyslitelný element, příklad přísného pedagoga, ale zároveň krásného člověka, který své studenty bral skoro jako členy vlastní rodiny. Jsem moc rád a vděčen za to, že jsem měl to štěstí být také jeho studentem.

DÁ SE MLUVIT O NĚJAKÉ „KOCIANOVSKÉ HOUSLOVÉ ŠKOLE“, JIŽ V KROMĚ PROFESORA SNÍTELA REPREZENTOVALI I DALŠÍ JEHO ŽÁCI? A POKUD ANO, NA ČEM JE PODLE VÁS ZALOŽENA?

Myslím, že vliv Jaroslava Kociána se přenášel přes profesora Snítela i na všechny jeho žáky. Mnozí si později vytvořili vlastní interpretační styl, mnozí studovali ještě i u dalších pedagogů v cizině, ale určitý „rukopis“ tu je a i já si myslím, že svým studentům část tohoto rukopisu předávám dále. Jedním z atributů je například požadavek perfektní intonace, čímž byl i Jaroslav Kocián proslulý.

POCHÁZÍTE Z HAVLÍČKOVA BRODU A SYSTĚMATICKY SE VĚNUJETE DÍLU VAŠEHO JMENOVCE, KTERÝ SE NARODIL V NEDALEKÉ POLIČCE. NABÍZÍ SE TEDY LOGICKÝ OTÁZKA, PROČ PŘÁVĚ BOHUSLAV MARTINŮ?

Říká se, že to, co dítě vnímá v prenatalním stavu, ovlivňuje později i jeho vývoj. Možná v mém případě tomu tak bylo, protože moje maminka i v době, kdy očekávala mé narození, byla členka Kühnova sboru a vystupovala s ním tehdy několik měsíců ve zpívaném baletu Špalíček od Martinů.

POZORUHDNÝ MOMENT, ALE JISTĚ NE JEDINÝ.

Hudba Martinů na mne působila ze všech stran i později, a tak není divu, že jsem si ji zamiloval. Pak přišla nahrávka kompletních kvartetů Martinů se Stamicovým kvartetem, z toho se inspiročně odpíchl nahrávka jeho kompletu pro housle a klavír. Ocenění této nahrávky Classics Award na festivalu v Cannes 2001, pro interpreta klasické hudby trochu něco jako Oskar pro herce, mě pak pobídlo k vytvoření kompletu s Českou filharmonií a Christopherem Hogwoodem. Stal jsem se tak vlastně prvním a asi i na dlouho jediným, kdo takto dílo Martinů zmapoval a zpřístupnil budoucím generacím.

Ale stejně tak miluji hudbu Dvořáka, Smetany, Janáčka, barokní i romantické skladatele, a tak bych mohl pokračovat. Jenom s tím Martinů mě osud trochu více propojil přes koncertování a později přes nahrávání.

POMĚRNĚ DOST ŠPIČKOVÝCH HOUSLISTŮ ŘÍKÁ, ŽE JEJICH DRUHOU NEJOBLÍBĚNĚJŠÍ HUDBOU PO KLASICKÉ, JIŽ SE VĚNUJÍ, JE TICHO. MÁTE TO PODOBNÉ, NEBO SI S CHUTÍ POSLECHNETE I JINÝ ŽÁNŘ?

Hudba je jenom kvalitní a potom ta druhá. Já poslouchám rád tu dobrou a kvalitní, a to i v době, kdy relaxuji. Takže poslouchám vše dobré napříč žánry. Často poslouchám například Beatles, Queen, dobrý jazz a mnohé jiné skvosty lehčích žánrů.

NA ZÁVĚR VÁS POŽÁDÁM O MALOU PROGNOZU. V POSLEDNÍCH LETECH PUTOVAL LAUREÁTSKÝ TITUL KHS ČASTĚJI DO ZAHŘANÍČI, LONI ALE ZŮSTAL DOMA. JAKÝ JE VÁŠ TIP PRO LETOŠEK A JAKÉ FAKTORY BUDOUDOU MEZI NEJLEPŠÍMI ROZHODOVAT?

Těžko tipovat vítěze, dokud neznáte účastníky. Jako patriot bych přál vítězství domácímu účastníkovi, ale jako spravedlivý porotce budu rozhodovat o tom, kdo je opravdu nejlepší. Jako vždy hraje největší roli hloubka hudebního prožitku spojená s výbornými technickými dovednostmi. Kdo bude mít toto spojení nejlepší, bude i jasný vítěz.

Jan Pokorný

VÝSLEDKOVÁ LISTINA I. KATEGORIE 58. ROČNÍKU KHS 2016

1.CENA: VICTOR IVAYLOV VASILEV, Bulharsko
D. Tartini – F. Kreisler:
Variace na téma Corelliho

2.CENA: VILÉM JIRSA, ZUŠ Náchod

3.CENA: ALŽBĚTA DUSOVÁ,
ZUŠ A. Voborského, Praha
JAMBALBAYARNYAM BATBYAMBA, Mongolsko

ČU I.: JOHANA KLÍMOVÁ,
ZUŠ B. Jeremiáše České Budějovice
YUNGI KANEKO,
Německo

ČU II.: LUDMILA DARUNCHAI ŠPAČEK,
Brno, soukromá žákyně

ČU III.: ANUDARI BATMUNKH,
Mongolsko
UPOMÍNKOVÝ LIST:
Lenka Filipová, ZUŠ V. Wünsche, Šenov
Nikita Minčuk, Hradec Králové, soukromý žák

PAVEL HŮLA

PŘEDSEDA POROTY, HODNOTÍ I. KATEGORII

Mezi soutěžícími byly rozdíly, ale kvalita převažovala, kategorie splnila má očekávání. Vítěz z Bulharska nás překvapil, on hrál s chutí, na své mládí bez technických problémů a byla tam muzika! Náš účastník Jirsa hrál také výborně. Máme rovněž radost, že naši přátelé z Mongolska, kteří jezdí pravidelně, získali jednu z cen. Mají zřejmě velmi dobré základy, odhaduji, že pedagožky mladých soutěžících studovaly v Rusku. Navíc jsem včera zjistil, že si všechny náklady platí sami, klobouk dolů před nimi, že váží tak dlouhou cestu!

There were differences between, but the quality was great, the category fulfilled my expectations. The winner from Bulgaria surprised us, he played with passion, without technical problems for his age and there was the music! Our Czech competitor Jirsa also played brilliantly. We're also very happy our Mongolian friend, who come here regularly, won one of the prizes. They obviously have great basics, I suspect the teachers of the young competitors studied in Russia. Furthermore, yesterday I found out they're paying all the costs to be here themselves, hats off to them for undergoing such a long way here!

VICTOR IVAYLOV VASILEV (VÍTEŽ KATEGORIE)

JAK DLOUHO JIŽ HRAJETE NA HOUSLE? FOR HOW LONG DO YOU PLAY THE VIOLIN?

Od čtyř let. Je mi devět, takže hraju už pět let. Since I was four years old. I am nine now, that means I play for five years now.

KOLIK ČASU DENNĚ STRÁVÍTE HRANÍM? HOW MUCH TIME DO YOU SPEND PLAYING IT EVERY DAY?

Asi dvě hodiny denně. Around two hours a day.

JE PRO VÁS HRA NA HOUSLE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ, NEBO MÁTE I JINÉ KONÍČKY? IS PLAYING THE VIOLIN YOUR MOST IMPORTANT HOBBY OR DO YOU HAVE ANY OTHERS?

Baví mě stavebnice. Třeba lego. I like to build things. Lego, for example.

JE NĚKDO VAŠÍM HUDEBNÍM VZOREM? DO YOU HAVE ANY MUSICAL IDOL?

Český hudebník a skladatel bulharského původu Angelo Michailov. A czech musician and composer that originally comes from Bulgaria Angelo Michailov.

JAK TO SLYŠÍM JÁ - I. KATEGORIE

Pro ty, co jsou na soutěži poprvé a poprvé čtou náš zpravodaj, připomínám, že mé postřehy ze soutěže jsou bezprostředními dojmy nadšeného entuziasty, mající za cíl zachytit bezprostřední atmosféru v sále. Soutěžící jsou uvedeni v pořadí, v jakém vystoupili na pódiu KHS:

VICTOR IVAYLOV VASILEV, PLOVDIV, BULHARSKO

Důstojné otevření druhého dne soutěže. Úvod dýchal prostorem, každý jednotlivý tón na svém místě. Jistá interpretace. První účinkující a hned superlativy! Bériot – exhibice mladého umělce, který se prohání po houslích bez omezení! Lahůdka na úvod!

VILÉM JIRSA, NÁCHOD, ČR

Suverénně zvládnutá povinná skladba. Nezapře se vynikající pedagog (Ladislav Michal). Výkon na jasnou „medailovou pozici“ Tarantella Vieuxtempse - zážitek pro publikum. Posluchači si tiše užívají!

LUDMILA DARUNCHAI ŠPAČEK, BRNO, ČR

Subtilní dívka vhodná se svým subtilnějším projevem do dobových kulís Corelliho doby. Neutrální výkon bez výrazných vrcholů.

NIKITA MINČUK, HRADEC KRÁLOVÉ, ČR

Nejistý začátek, nejistý výkon. Přidat v domácí přípravě!

JOHANA KLÍMOVÁ

(ČESTNÉ UZNÁNÍ 1. KATEGORIE)

JAK DLOUHO JIŽ HRAJETE NA HOUSLE? FOR HOW LONG DO YOU PLAY THE VIOLIN?

Od tří let, kdy jsem housle dostala, a od čtyř hraju sama. I have a violin since I was three and I am playing by myself since I was four.

JE PRO VÁS HRA NA HOUSLE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ, NEBO MÁTE I JINÉ KONÍČKY? IS PLAYING THE VIOLIN YOUR MOST IMPORTANT HOBBY OR DO YOU HAVE ANY OTHERS?

Mám i další koníčky – tancuju. Yes, I do. I'm dancing. Je někdo vašim hudebním vzorem? Do you have any musical idol? Moje ségra. My sister.

MÁTE NĚJAKÝ TALISMAN? DO YOU HAVE A TALISMAN?

Plyšové prasátko Pepu – taky že seděl v hledišti. A plush piggy Pepa. It sat in the auditorium.

JAMBALBAYARNYAM BATBYAMBA, MONGOLSKO

Standardní výkon malého chlapce zasluhující pochvalu, ve finále strhující. Rostl snad s každým taktem!

ALŽBĚTA DUSOVÁ, PRAHA, ČR- ACCOLAY

Koncert a moll: Před interpretací romantických kusů by měl každý houslista vypít kouzelný lektvar, tzv. Paganiniho kapky. Jinak vždy trochu bravury chybí.

JOHANA KLÍMOVÁ, ČESKÉ BUDĚJOVICE, ČR

Skladba C. Bohma: Perpetuum mobile by byla exhibicí na koncert vítězů. Za celkový dojem uděluji Cenu sympatie publika. Nezapomínejme, že jevištní výkon nespočívá v tom, že s nezúčastněným výrazem vysypeme na posluchače kyblík tónů. Bravo za úsměvy ke korepetitorovi i k publiku!

ANUDARI BATMUNKH, MONGOLSKO

Kabalevskij: Koncert op. 48 Příjemné zvukové osvětlení v žánru tzv. moderny, v kontrastu s povinným Corellim. Jednička za dramaturgii! Dlouhotrvající potlesk.

YUNGI KANEKO, STUTTGATT, NĚMECKO

Fr. Kreisler : Preludium a Allegro ve stylu Pugnaniho. Tento mládenec vypil k snídani plnou lžičku Paganiniho kapek a ještě si loknul před vstupem na pódium. Takto vypadá romantický bravurní přednes! Potleskoměr opět na vrcholu.

LENKA FILIPOVÁ, ŠENOV, ČR

Nejmladší účinkující, jednoznačně nevstoupí letos do medailových pozic, ale uvidíme příště. Ale je pro ni připravena cena – Perníkové housle.

Mirek Němec

VÝSLEDKOVÁ LISTINA II. KATEGORIE 58. ROČNÍKU KHS 2016

1.CENA: DANIEL MATEJČA, ZUŠ Liberec
P. de Sarasate: Introdukce a Tarantella

2.CENA: VERONIKA JUGASOVÁ,
ZUŠ Jižní Město Praha 4

3.CENA: GILA KILCHER, Švýcarsko
SPASOJEVIČ MATIJA, Srbsko

ČU I.: EMUJIN ENKHAATAR, Mongolsko

ČU II.: MARALGOO TSOGBTBAYAR, Mongolsko

ELIŠKA KLÍMOVÁ,
ZUŠ B. Jeremiáše České Budějovice

ČU III.: LEONID SOKOLOV, Rusko

Při své třetí účasti na Kocianově houslové soutěži liberecký **Daniel Matejča** zazářil a stal se vítězem II. kategorie. V ní Češi celkově převýšili své zahraniční konkurenty, druhé místo totiž získala další domácí zástoupkyně, Veronika Jugasová z Prahy. Vítěz kromě radosti neskrýval ani zdravé sebevědomí. Technicky skvěle vybavený Daniel Matejča se podělil o své dojmy krátce po vyhlášení výsledků.

HODNĚ MÝCH KAMARÁDŮ VÁS FAVORIZOVALO. VĚŘIL JSTE PO ODEHRÁNÍ DRUHÉHO KOLA?
Ano, věřil jsem, i když jsem si nebyl jistý.

CHYSTAL JSTE SE ZJEVNĚ DOBŘE. JAK DLOUHO?
Přibližně tři čtvrtě roku.

SARASATEHO INTRODUKCE A TARANTELA SE ZDE HRAJE POMĚRNĚ ČASTO, CO VÁS VEDLO K JEJÍMU VÝBĚRU?

Dohodli jsme se s panem profesorem.

CO VAŠE NEJBLIŽŠÍ PLÁNY?

Chtěl bych se zúčastnit dalších soutěží. A jednou bych chtěl studovat na akademii.

TĚŠÍTE SE NA SOBOTNÍ KONCERT VÍTĚZŮ?

Ano. Určitě se na něj připravím. Jsem šťastný, hodně šťastný.

Jan Pokorný

PAVEL HŮLA

PŘEDSEDA POROTY, HODNOTÍ II. KATEGORII

Kategorie byla poměrně vyrovnaná, na prvních dvou místech jsme se naprosto shodli. Vítězný Daniel Matejča byl technicky vynikající, u druhé Veroniky Jugasové převažovala muzikálnost. Když každý přidá přednosti toho druhého, budou v budoucnu oba výborní houslisté. Dva nakonec třetí byli po prvním kole trochu níž, možná jim nesešla povinná Wieniawského skladba, ve druhém kole zabojovali. Mongolští soutěžící tentokrát hráli až příliš na rychlost, na efekt.

The category was pretty balanced, the first two positions were very even. The winner Daniel Matejča was technically brilliant, Veronika Jugasová, who won the second prize on the other side has more musicality. If you look at the qualities of both of them, they're clearly going to be amazing violinists. The two competitors, who ended up third, didn't do very well in the first round, maybe they struggled with the Wieniawski's song, in the second round they were much better. The Mongolian competitors played too fast this time, they mostly played just for the effect.

JAK TO SLYŠÍM JÁ - II. KATEGORIE

LEONID SOKOLOV, SAINT PETERSBURG, RUSKO

Variace na téma Corelliho a Rumunské lidové tance. Housle zpívají a zdraví májové odpoledne. Zatímco v 1. kole byl mládenec evidentně nervózní, je teď jak vyměněný. Medaile se asi Sokolov nedočká, ale hraje solidně, na KHS patří.

MARALGOO TSOGBTBAYAR, BAYNZURKH, MONGOLSKO

Tuto dívku si publikum snadno zapamatuje podle výrazného květinového věnečku, který měla v obou kolech ve vlasech. Už v 1. kole hrála, až se jí prášilo od smyčce. A podobně i teď. Virtuózní.

VERONIKA JUGASOVÁ, PRAHA, ČR

Výkon bez slabých míst, pokud se neobjeví nějaký zahraniční virtuóz, jasná čekatelka na medailovou pozici. Wieniawského Mazurku Obertass by mohla jít rovnou točit do rozhlasu. I Španělský tanec

Manuela de Fally.

GILA KILCHER, THALWIL, ŠVÝCARSKO

Scherzo Tarantella připomínala divokou jízdu po bobové dráze. A to jsem si říkal v prvním kole, že by mohla povinnou skladbu trochu zrychlit. Skutečně jsou obě kola „o něčem jiném“.

ELIŠKA KLÍMOVÁ, ČIMELICE, ČR

Vivaldi se nedá hodnotit, takovou hudbou se může člověk jen svěže ovívat a léčit. A interpretka byla dobrým prostředníkem.

DANIEL MATEJČA, LIBEREC, ČR

Mládenec, který včera byl prvním soutěžícím na scéně KHS, nezklamal ani dnes. Čistý, virtuózní výkon ve ýtečném tempu. Řečeno sportovní terminologií 1. houslová liga. Nenašel jsem jedinou chybičku a ani jsem ji nehledal. Bravo!

MATIJA SPASOJEVIĆ, ČUPRIJA, SRBSKO

Wieniawski: Koncert d moll, č. 22. Tóny se sypou, odkládáte tužku a máte chuť letět s melodií... Virtuózní výkon.

EMUJIN ENKHAATAR, BELKH, MONGOLSKO

C. Saint - Saens Koncert č. 3, 1. věta. Mongolští účastníci se hodně poučili ze svých vystoupení na KHS v minulých letech, takže nyní patří k pevnému jádru soutěže. Mohou už jenom kladně překvapit, což se zhusta daří. Emujin zaujala v 1. kole i nyní.

Mirek Němec

POSTUPUJÍCÍ DO 2. KOLA IV. KATEGORIE

Miriam Magdalena Haniková

soukromá Zákyně, Frenštát pod Radhoštěm

Hannah Corbett

Royal Conservatory of Music, Canada - Ontario

Stefanija Udicki

School for musically gifted children Čuprija, Serbia

Gabriela Barillová

ZUŠ Lounských, Praha 4

Katinka Nilssen

Barratt Due musikkinstittutt Oslo, Norway

Milica Soiljkovič

School for musically gifted children Čuprija, Serbia

Ana Sešek

Conservatory for music and ballet Ljubljana, Slovenia

Kryštof Kohout

Konzervatoř Plzeň

Nikola Pajanovič

Academy of Music Ljubljana, Slovenia

JAKÉ JSOU VAŠE AMBICE? JE TO LAUREÁTSKÝ TITUL?

WHAT ARE YOUR AMBITIONS LIKE? IS IT THE LAUREATE TITUL?

MIRIAM MAGDALENA HANIKOVÁ

To si úplně netroufám, určitě ne. Je to má první velká soutěž, takže laureát ne, ale snad se zadaří a umístím se. *Definitely not. This is my first big competition so laureate not, but hopefully I will succeed.*

KRYŠTOF KOHOUT

To si netroufám odhadnout, říkám, že tahle soutěž je nejistý podnik, pokaždé to může dopadnout jinak. *I say that this competition is an uncertain venture. It can always end differently.*

STEFANIJA UDICKI

Ano, možná druhé nebo první místo. Yes, maybe the first or the second place.

HANNAH CORBETT

Samozřejmě, určitě. Přípravovala jsem se na tuto soutěž čtyři měsíce a můj učitel byl minulý rok členem poroty, takže chci rozhodně vyhrát. *Of course, definitely. I've been preparing for this competition for four months and my teacher was a member of the jury last year, so I definitely want win.*

KATINKA NILSSEN

Moc mi nezáleží na ceně, záleží mi na vystoupení, jestli jsem s ním spokojená. I don't care so much about the prize, I care about the performance, if I'm happy with that.

MILICA SOILJKOVIČ

Nesoutěžím moc kvůli ceně. Hlavně chci hrát pro lidi a cítit se dobře. Proto nejsem moc ambiciózní co se týče soutěže, ale mé ambice jsou, abych byla dobrá sólistka a inspirovala lidi k poslouchání klasické hudby. I'm not really competing for the prize. I just want to play for people and feel good. Therefore I'm not really ambitious, but my ambitions are to be a good soloist and make people listen to the classical music.

KOMENTÁTOR MIREK NĚMEC VZKAZUJE DIVÁKŮM: „NEBOJTE SE PRVNÍCH KOL!“

Jinak vnímají první kola KHS soutěžící a jinak diváci, proto jsem vypíchl už v titulku, komu jsou následující řádky určeny. Vyslechnout povinnou skladbu třeba desetkrát a nebyt přitom porotcem nemusí být zdaleka jen nekonečný maratón. I když se skladba opakuje, každý soutěžící je originál a každý přináší na jeviště svůj svět. A rozdíl mezi soutěžícími, seřadíme-li jejich výkony od nejpozoruhodnějších k těm nejméně zajímavým, může být a bývá dosti výrazný. I když viděno očima laika, je co pozorovat. Ovšem s výjimkou očividně mimořádných výkonů je někdy těžké po prvním kole dělat prognózy do druhého kola. Druhé kolo je šité na míru soutěžícím, předvádí v něm to nejlepší, co jim hudebně sedne a co už mají skutečně zažitě pod kůží.

Každopádně rozdíl v přístupu k povinné skladbě je očividný a může dojít i k naplnění úslolí „jiný kraj, jiný mrav“.

Pokud jste si byli poslechnout první kolo II. kategorie ve středu dopoledne s povinnou skladbou - Henry Wieniawski: Chanson polonaise (Polish song) op. 12, č. 2, rozdíl mezi prvním soutěžícím Danielem Matejčou z Liberce a dívkou Emujin Enkhaatar z Mongolska byl až olbřímí. První byl ukázněný, tanečně lehce stylizovaný přednes (je to zakó-

dované už ve skladbě), který, jak se domnívám, správně vystihoval hudební podstatu skladby. Naopak podle hry Emujin Enkhaatar by se dala napsat výkladová programní brožura obsahující základní postuláty romantismu - první část skladby připomínala hojným využitím vibrata cikánskou lidovou píseň, v dílu B zazněla bouře a vášně, cesta virtuózní nálady byla otevřena furiantským tónem. V závěrečné části, která je v podstatě reprizou dílu A skladby, můžeme vnímat, jak se zhasínají světla v tanečním sále. Probíhá rozlučka s hudebními motivy. Na těchto dvou příkladech chci demonstrovat, že když se do výkonů prvního kola pohroužíte, jsou v podstatě dobrodružstvím o tom, jak lze tutěž cestu projít desetkrát jinak. Vřele doporučuji.

Mirek Němec

ZAHAJOVACÍ KONCERT 58. ROČNÍKU

Řečeno slovy klasika: „Nic není úspěšnějšího než úspěch.“ A Pavla Tesařová takový nejúspěšnější úspěch rok po získání titulu Laureát KHS zažila. Roškotovo divadlo 4. května 2016 aplaudovalo mladé umělkyni, která za doprovodu Komorní filharmonie Pardubice přijela po roce pozdravit hudbou Kocianovu soutěž, jak je u laureátů posledních deset let dobrým zvykem.

Po úvodních slovech předsedy Správní rady Nadačního fondu MJK Pavla Sedláčka promluvil k publiku i nový umělecký ředitel Kocianova Ústí Pavel Šporcl. Poté přišla ke slovu hudba. Na úvod koncertu, jako zahřívací kolo pro orchestr a zároveň pro zklidnění a navození koncentrace publika, zahrála Komorní filharmonie pod taktovkou Marka Prášila výběr z Legend Antonína Dvořáka.

Po krátkém potlesku přichází Pavla Tesařová, laureátka roku 2015, přednést Koncert pro housle a orchestr D dur Petra Iljiče Čajkovského. Vzduch doslova houstne očekáváním publika, které je na „své“ laureáty pyšné a právem od nich očekává velký výkon. Roli sehrává i zvědavost, jak mladý umělec nakládá se svým talentem, jak pokročil po roce od soutěže.

STANDING OVATION

Pavla Tesařová odpověděla už prvními tóny. Jejich suverenita od úvodního nasazení smyčce byla naprosto zřejmá. A protože nosnou vlnou jejích tónů byly známé hudební motivy v nejlepším slova smyslu populárního koncertu, dařilo se jí podmanit si publikum

krátce po zaznění počátečních hudebních sekvencí.

Cenné na jejím výkonu bylo to, že zvukově byla dominantní, tak jak má skutečný sólista být, a zvuk jejích houslí nezánikl ani ve společných pasážích, kdy orchestr přece jen počtem hrál „přesilovku“. Kvalitní housle interpretky a jejich zvučný tón zpívaly nad orchestrem, někdy si s ním povídaly, někdy ho vedly, někdy souzněly, ale nikdy se neztrácely. Ve virtuózních pasážích sólistce vyšlo snad vše, intonačně i hutností tónů vedla své posluchače neomylně všemi úseky skladby. Publikum se tak mohlo záhy uvolnit a koncert si prostě užívat, bez obav „že se něco může stát“. Potlesk po první větě koncertu byl možná způsoben

špatnou informovaností částečně laického publika (programová brožura uváděla koncert bez podrobností o jednotlivých větách a jejich počtu), ale právě tak byl přirozenou spontánní reakcí posluchačů na předvedený um, který se na konci první věty ocitl na jednom ze svým vrcholů. Druhá věta přinesla temnější nálady a kontrastní zvukový rejstřík a ve třetí větě koncertu se opět vrátily atributy věty první – rychlé střídání sůl a odpovědi orchestru a vrcholná virtuosita, která neopustila pódium ani na chvíli

během celého výstupu mladé umělkyně i orchestru. Standing ovation pro Pavlu Tesařovou bylo přirozeným vyústěním mimořádného hudebního zážitku. I sama Pavla Tesařová po koncertě pro náš zpravodaj v bezprostředním komentáři řekla: „Hrát zde byla radost! A skvělý orchestr! Užila jsem si úplně celý koncert!“

MELODICKÝ „HITAŘ“

Zbývá jen dodat, že Symfonie č. 7 A dur Ludwiga van Beethovena, kterou orchestr přednesl po přestávce, byla ještě dalším možná už i nečekaným vrcholem večera. Beethoven skládal tuto symfonii zřejmě se sluncem v duši, a jestliže je v řadě publikačních materiálů o jeho osobě označován spíše za morouse, snad i podivína, někdy nešťastného člověka, skladatele, který rozervaný hledá správný výraz a nejuvstíznější tóny pro své hudební ideje, symfonie A dur se tomuto dramatickému obrazu naprosto vymyká. Ve své době (nebo spíše dnes?) by mohla být hitem, je plná chytlavých motivů, řečeno slovy dneška, Beethoven se v tomto díle předvádí coby melodický „hitař“ navíc s bezchybnou instrumentací svých myšlenek. A Komorní filharmonie Pardubice předvedla v interpretaci „to nejlepší z Komorní filharmonie Pardubice“. Bravo orchestru! Jako celek letošní Zahajovací koncert patří nepochybně k těm nejvydařenějším v jedenáctileté historii festivalu Kocianovo Ústí.

Mirek Němec
Foto: Lukáš Prokeš

DANA VLACHOVÁ VZPOMÍNÁ NA SVOJI SVĚŘENKYNĚ JULII SVĚCENOU:

„SCHOPNÁ, TALENTOVANÁ A NAVÍC STRAŠNĚ HODNÁ“

JAKO POROTKYNĚ JSTE SE SOUTĚŽE ÚČASTNILA NĚKOLIKRÁT, VIDÍTE NĚJAKÝ POSUN NEBO ROZDÍL AŽ UŽ V ORGANIZACI ČI VE VÝKONECH HOUSLISTŮ?

Já sem opravdu jezdím už dlouhá léta, to je pravda. Myslím si, že organizace byla vždycky vynikající, čili tady se pak doladují detaily, nějaké drobnosti. Domnívám se, že to má všechno vzestupnou tendenci. Týká se to i počtu zahraničních účastníků, jsme za ně samozřejmě rádi. Repertoár z velké části býval speciálně ze skladeb našich slavných houslistů, čili tímto způsobem se česká hudba dostává do světa, protože zde člověk slyší soutěžící z mnoha zahraničních zemí. Hrají se zde v některých kategoriích Kocianovy skladby, je to dobrá propagace.

JSOU ROZDÍLY MEZI JEDNOTLIVÝMI SOUTĚŽÍCÍMI VELKÉ, NEBO MINIMÁLNÍ?

Já jsem zatím slyšela jenom 1. kolo jedné kategorie. Určité rozdíly tam byly, nicméně celá kategorie si udržela určitou úroveň, takže proto jsme se rozhodli, že bude zajímavé si je poslechnout ve druhém kole.

JAKÉ MÁTE DOJMY Z DOSAVADNÍHO PRŮBĚHU SOUTĚŽE A Z VÝKONŮ SOUTĚŽÍCÍCH?

Samozřejmě hned poznáte, že tým pracuje perfektně a že všechno je tak, jak má být. Vidíme tady zase nové tváře, které se pohybují okolo soutěže. Myslím si, že úroveň soutěže, která byla vždycky pěkná, se tady udrží a třeba i někam posune.

CO ŘÍKÁTE PROSTŘEDÍ, VE KTERÉM SE SOUTĚŽ ODEHRÁVÁ?

To se mi líbí moc, samozřejmě lidé jsou milí, vstřícní. Myslím, že je tady hezké, přátelské prostředí, a o to na soutěžích jde. Já si pamatuji i období, kdy lidé jezdili na soutěže porážet své nepřátele, ale teď si myslím, že tady panuje hezká atmosféra. Děti se znají i z jiných soutěží, takže ani mezi rodiči není cítit rivalita.

V MINULOSTI JSTE ZDE HRÁLA SPOLU S VAŠÍ ŽÁKYNÍ JULIÍ SVĚCENOU, SLEDUJETE VÝVOJ JEJÍ KARIÉRY?

Ano, ona je momentálně na Královské akademii v Londýně a myslím si, že se její kariéra vyvíjí velice úspěšně. Kontakt s ní mám, pokud je tady, setkáváme se. Samozřejmě se setkávám s jejími rodiči, takže mám všechny čerstvé zprávy, dokonce jsem slyšela i nějaké nahrávky. Myslím si, že udělala skvělý krok, který jsem jí vešle doporučovala, tedy že změnila veškeré klima, prostředí. Teď je vše na ní, nenese s sebou nic, co je spojené s jejím jménem. A ona je velmi schopná a talentovaná a navíc je to strašně hodná holka, vždycky jí hrozně ráda vidím. Jsem ráda, že se jí daří, a věřím, že to tak bude i nadále.

MYSLÍTE SI, ŽE ÚČAST NEBO PŘÍPADNÉ VÍTĚZSTVÍ V TĚTO SOUTĚŽI MŮŽE MLADÝM HOUSLISTŮM POMOCI V JEJICH KARIÉŘE?

Nepochybně. Když si přečtete seznam laureátů Kocianovy soutěže, přes padesát let po-

POROTKYNĚ IRENA VÍTKOVÁ NĚKTERÉ SVÉ SVĚŘENCE NEŠETŘÍ

ÚČASTNILA JSTE SE JAKO POROTCE I JINÝCH SOUTĚŽÍ?

Asi pět nebo šest roků se pravidelně účastním soutěže v Nové Pace. Tady na Kocianově houslové soutěži jsem byla v porotě již dvakrát. Dále jsem byla v Katovicích na soutěži mladých talentů. Tam jsem byla v porotě asi čtyřikrát.

POTKÁVÁTE ZDE V ÚSTÍ MEZI SOUTĚŽÍCÍMI NĚJAKÉ „ZNÁMÉ TVÁŘE“?

S některými účastníky se setkávám jak v Nové Pace, tak zde. Také jsem se byla podívat na soutěži v Dolnom Kubíně a i odtud sem přijíždějí soutěžící. Dalo by se říci, že soutěže na sebe hodně navazují.

JE PRO VÁS TĚŽKÉ ROZHODOVÁNÍ MEZI JEDNOTLIVÝMI SOUTĚŽÍCÍMI?

To zatím bohužel nemohu úplně posoudit, neboť jsem se zúčastnila zatím pouze prvního kola. Vzhledem k tomu, že všichni postoupili, kvalita soutěžících je velice vyrovnaná.

JAK VIDÍTE HUDEBNÍ SVĚT V NAŠÍ REPUBLICE?

Podle toho jak kde. Pokud bych to vzala od východu, protože učím v Ostravě na konzervatoři, tak si myslím, že v tomto kraji je větší

množství muzikantů, ale nyní je to hodně převládáno počítači a vším ostatním. Díky tomu značně ubývá žáků na hudebních školách, což se týká i hry na housle. Ale je v tom také hodně neochota pravidelně cvičit a na housle bez cvičení hrát nelze.

JIŽ NĚKOLIK LET UČÍTE NA KONZERVATOŘI, ZMĚNILA SE ZA TU DOBU NĚJAK ÚROVEŇ VAŠICH STUDENTŮ?

Studentům hodně chybí trpělivost. Nepřemýšlí a chtějí, aby se jim vše naservírovalo

kračující tradice, tak všechna jména laureátů slycháme dále. Mám pocit, že téměř nikdo nezapadl. Jak již bylo řečeno, před padesáti lety byl prvním laureátem Bohuslav Matoušek, pozdější vítěz Pražského jara a renomovaný sólista i komorní hráč. Později vynikl i Pavel Šporcl a další, čili určitě soutěž byla dobrým odrazovým můstkem. Někdo je schopen se prosadit i bez soutěže, ale většinou v dnešní době je i nutné, aby lidé získávali určitou odolnost. To znamená, když cvičíme doma, tak nám to jde, ale musíme umět zahrát i v největším stresu a největší stres je soutěž. Soutěž je horší než koncert, čili jako zocelování křehké psychiky, kterou děti často mají, je naprosto ideální. Samozřejmě vždy, když člověk jede na soutěž, musí chtít vyhrát. Také ale musí počítat s tím, že nevyhraje, a nesmí ho to odradit a nesmí z toho vyvozovat své osobní životní fiasko.

VY UČÍTE NA KONZERVATOŘI V PRAZE. MYSLÍTE SI, ŽE SE ÚROVEŇ ŽÁKŮ ZVYŠUJE?

Rozhodně. Dnes se na přijímací zkoušky nehlásí tolik lidí jako dřív, kdy jich bylo třeba přes třicet. Chodí jich méně, ale ti, kteří přijdou, jsou rozhodnutí dělat profesionální kariéru, nikdo to tam nejde pouze zkoušet. Uchazeči mají repertoár zvládnutý, až na výjimky jsou schopni zkoušky zvládnout. Samozřejmě Pražská konzervatoř je v tomto ohledu stále centrem zájmu dětí. Skvělí houslisté studují i na jiných konzervatořích, což je výborné, každopádně do Prahy to lidi táhne více. My jsme samozřejmě rádi, nicméně celá síť konzervatoří má spoustu kvalitních pedagogů.

Dominika Hoffmannová

nebo samo nalilo do hlavy! Sami pro to nejsou ochotni moc dělat.

MYSLÍTE SI, ŽE JSOU POVINNÉ SKLADBY LETOŠNÍHO ROČNÍKU NÁROČNÉ?

Náročné jsou, ale jak je vidět, soutěžící si s nimi hravě poradí.

CO ŘÍKÁTE AKUSTICE V SÁLE?

V tomto sále jsem nehrála, proto nemohu posoudit, jak to působí na soutěžící. Nicméně pro porotu je hudba slyšet dobře.

VYRAZÍTE NA NĚKTERÝ Z FESTIVALOVÝCH KONCERTŮ?

Koncerty jsem zatím nenavštívila, ale určitě se na ně chystám.

MÁTE NĚJAKÝ ZAJÍMAVÝ POSTŘEH Z TĚTO SOUTĚŽE? NĚCO, CO VÁS ZAUJALO?

Postřehů jsem zatím mnoho nenasbírala, ale je tu příjemné prostředí. Jezdila jsem do Ústí na soutěži i se svými žáky a musím říci, že je to velmi přívětivé místo.

Alžběta Kubová

SOBOTA 7. KVĚTNA 2016

10:00 PŘIJETÍ VÍTĚZŮ A ZAHRANIČNÍCH HOSTŮ STAROSTOU MĚSTA (OBŘÁDNÍ SÍŇ MĚŮ)
14:30 VYHLÁŠENÍ VÍTĚZŮ A PŘEDÁNÍ CEN
ZÁVĚREČNÝ KONCERT VÍTĚZŮ KHS 2016 (ROŠKOTOVO DIVADLO)

BEETHOVEN 1813/DEEP PURPLE 1969

Milí čtenáři!

Snad mi odpustíte, že se s vámi rozdělím o jeden nečekaný objev, který jsem učinil na úžasném středním koncertu loňské laureátky Pavly Tesařové. A teď nemám na mysli nekonečný úsměv hlavní protagonistky ani její nepopsatelnou radost ze hry (byť jsem se s větší asi nikdy nesetkal). Pointa středního večera byla nečekaná.

Po přestávce, kdy jsem stále vstřebával pocity z Čajkovského koncertu, spustili Pardubičtí Beethovenovu Symfonii č. 7 A dur. Nenápadný pohled na hodinky, inu klasicismus není úplně můj šálek čaje... náhle se však v první větě ozývá důvěrně známý motiv, ovšem důvěrně známý odjinud. Cože? Nezdá se mi to?!

Ráno v redakci „otvírám“ svůj poměrně rozsáhlý archiv a na druhém albu Deep Purple z roku 1969, jež nese název Book Of Taliesyn, je předělávka beatlesácké písničky We Can Work It Out uvozena právě zmiňovanou melodií. Že ji John Lord pojal na hammondy po svém, to už je jiný příběh...

Jan Pokorný

ZPRAVODAJ KOCIANOVA ÚSTÍ 2016

58. ROČNÍK SOUTĚŽE A 11. ROČNÍK FESTIVALU

ŠÉFREDAKTOR: **JAN POKORNÝ**

REDAKCE: **MIROSLAV NĚMEC, LIZAVETA PAULAVETS, KRISTÝNA KLAZAROVÁ, HELENA DOMBAJOVÁ, ALŽBĚTA KUBOVÁ, DOMINIKA HOFFMANNOVÁ**

GRAFIKA: **PAVEL BOLCEK**

FOTO: **MARTIN SYNEK, ADAM FALTUS, LUKÁŠ PROKEŠ**

WEB: **MARTIN SYNEK**

KOREKTURY: **EVA SUCHOMELOVÁ, MARYIA PAULAVETS**

TISK: **STŘEDNÍ ŠKOLA UMĚLECKOPRŮMYSLOVÁ ÚSTÍ NAD ORLICÍ**

VÁCLAV SNÍTIL ZŮSTANE LEGENDOU KHS

Když se v loňském roce uzavřela dlouhá životní pouť Václava Snítilla, jednoho z největších českých houslistů druhé poloviny dvacátého století, ztratila Kocianova houslová soutěž skutečnou legendu. Václav Snítill byl celých třicet let členem odborné poroty KHS, z toho celých dvacet pět let vykonával funkci předsedy a za celou dobu se této funkci nezpronevřil. Byl to on, kdo spravedlivě a nekompromisně řešil případné nesrovnalosti, které se čas od času mohou při jednání poroty vyskytnout.

Krásně na Václava Snítilla vzpomíná v prvním čísle Zpravodaje KHS Mirek Němec. Já bych se chtěl dotknout jen několika vzpomínek, jak jsem jej měl možnost osobně poznat v průběhu 45 let, kdy jsme se potkávali při Kocianově soutěži. Pokládám si za velkou čest, že mě považoval za svého přítele, a dokonce mně nabídl tykání. Ale i to patřilo k jeho povaze. Nikdy se nevyvyšoval nad jiné a toho jsem si na něm vždy vážil.

Nejvíce mě udivovala jeho bezmezná úcta k jeho učiteli Kocianovi. Jako by v jejich vzájemném vztahu pokračovala vazba Jaroslava Kociana k jeho učiteli Otakarovi Ševčíkovi, ke kterému vzhlížel do konce svého života. Václav Snítill má ovšem také žáka, který na svého učitele nedá dopustit a vydal se v jeho šlépějích. Pavel Šporcl chce pokračovat v tradici Kociana a Snítilla.

Vzpomínám si, jak někdy v devadesátých letech přijel do Ústí a celý rozechvělý mně ukazoval nenápadný ohmataný kapesní kalendář, který mu věnoval pan Petr ze Žamberka. Ten ohmataný kalendář byl totiž popsán povědomým písmem - byl to deníček Jaroslava Kociana z období 1896 až 1897 a Václav byl z tohoto nálezu dojatý až k slzám. Považoval ho za nejdražší skvost mezi všemi vzácnými dokumenty, které vlastnil. Po určité době se mně dostalo tolik důvěry, že jsem měl možnost

deníček přepsat a ve vydavatelství OFTIS byl v rámci jubilejní brožurky k 125. výročí narození Jaroslava Kociana publikován. Ústí nad Orlicí přirostlo Václavu Snítillovi k srdci. Již od mládí sem jezdil ke svému strýci.

Už ve svých 15 letech se stal členem Cecilské hudební jednoty. Bylo celkem logické, že se stal Kocianovým žákem. V roce 1943 hrál za osobní účasti svého učitele na slavnostním koncertě v kreslírnické dívčí škole (Komenského) u příležitosti propůjčení jména Jaroslava Kociana ústecké hudební škole. Při svých pobytech v Ústí často zacházel procházkou na Hutvald k bývalé Kocianově vile. Vždy potom vzpomínal, jak jezdil za německého protektorátu na hodiny k Mistrovci. Ten na něho čekal před hraničním přechodem (v místech, kde je dnes sídlo místní Policie ČR), převzal od Snítilla pouzdro s houslemi, aby nebyly na hranici problémy, a za závorou je opět předal Václavovi a pokračovali do vily, kde potom probíhaly hodiny.

Václav Snítill miloval přírodu, a proto si velmi oblíbil také vycházky na Andrlův chlum. Ovšem časové vytížení v průběhu soutěže dovovalo tento „luxus“ jen málokdy.

Naposledy se do Ústí nad Orlicí vrátil v září 2013, aby si převzal Cenu města, kterou mu udělilo zastupitelstvo. K slzám dojatý si přebíral ocenění z rukou starosty města, jako by tušil, že je to jeho poslední návštěva. A to jej čekalo ještě jedno milé překvapení. Cecilská hudební jednotka jej jmenovala o den později čestným členem. Do téměř šedesátileté historie Kocianovy houslové soutěže se Václav Snítill zapsal nesmazatelným zlatým písmem.

Pavel Sedláček

STŘEDNÍ ŠKOLA
UMĚLECKOPRŮMYSLOVÁ
ÚSTÍ NAD ORLICÍ

WWW.SSUP.CZ